

Fin Kronborg-film og gamle „Danmark”

Præsentation af nye og en bearbejdet
gammel dansk kortfilm i går

V-r
Ekstra Bladet 23/3-50

Carl Th. Dreyer. Poul Henningsen.

DET mest interessante arbejde var „Shakespeare og Kronborg” ved den præsentation af nogle nye og en bearbejdet gammel kortfilm, som Dansk Kulturfilm og Ministeriernes filmudvalg havde indbudt til i går i World Cinema. Carl Th. Dreyer har udarbejdet manuskriptet til denne film på en sådan måde, at den må have strålende betingelser for at gøre sig i udlandet, navnlig naturligvis i England. Ved at tænke sig, at Wilham Shakespeare engang omkring år 1600 var på Kronborg sammen med en trup engelske skuespillere, forener Dreyer billedet af den store engelske digter og billedet af vort eget, gamle Kronborg. Det er virkningsfuldt som grundlag for en propagandafilm, men samtidig en smuk tanke, elegant indført i denne få minutters billedstrimmel med Jørgen Roos som instruktør. Det er faktisk imponerende, hvad disse få meter fortæller, endnu mere imponerende, hvad de indeholder af følsom filmkunst. Kameraets og lydstrimmens indtryk fra den lille visit i slotskirken kan nævnes som et af de fineste eksempler herpå.

„Shakespeare og Kronborg” virker kort, det røber dens kvalitet. Det samme kan ikke siges om kortfilmen „Storstrømsbroen”, som den unge, nu afdøde Preben Frank fotograferede, instrueret af Carl Th. Dreyer. Hundreder af meter har den billedglade Preben Frank sikkert taget til denne fotografiske digtning om broen med dens linje- og fladevirkninger, nu har man næppe nænnet at skære i dem! Det

bliver ligesom for meget af det gode. Måske har musikken været medbestemmende, da stoffet skulle strammes, det har været vanskeligt at gribe ind i den sammenhængende symfoniske sats, som Sv. S. Schultz har komponeret til filmen med et iøvrigt meget lykkeligt resultat.

Nic. Lichtenbergs „Diakonisse” opfylder formentlig sit formål, hensigten har utvivlsomt været den bedste; anskuelighedsrigt fortæller filmen en hel del, kunstnerisk er den af ordinær karakter. Det er morsomt, at Ministeriernes filmudvalg propagerer for opsparring ved hjælp af en lille farvetegnfilm som „Grævlingen og harerne”. Ganske vist ved man egentlig ikke rigtigt, hvor sympatien skal ligge, harerne får ærlig talt en god portion, men — bevar os vel: grævlingen er den fornuftige, den samler i hus. Som et lille dansk eksperiment over et prøvet tema har Henning Bendtsen i „Legato” med rytmiske linjer illustreret et stykke musik af Bernhard Christensen, det flimrer for øjnene, men er lykkeligvis hurtigt ovre.

Tilbage er Poul Henningsens „Danmark”, et sammentrængt udsnit af hans 15 år gamle Danmarks-film, stadig med Bernhard Christensens rytmeafsnit musikledsagelse. Filmen vakte røre ved sin fremkomst og blev stærkt angrebet. Muligvis var den i visse henseender forud for sin tid, hvortil utvivlsomt kom, at videkredse savnede noget traditionelt, som P. H. med selvfølgelighed havde gjort sit bedste for at undgå! I denne kortere skikkelse er der gunstigere indtryk af et afrundet hele, men det er typisk, at ånden i dette samtidig usentimentale og realistisk håndfaste, men alligevel i mange henseender kunstnerisk følsomme billede af Danmark ved alle årstider, ved dag og ved nat, lever fuldt ud også i den halverede udgave.

Nu kan diskussionen begynde igen, og det kan ventes, at angriberne vil benytte skytset fra 30'erne. Det bliver vanskeligt for P. H. at svare, hvis man rejser spørgsmålet: Er den film beregnet for udlandet? Er den nemlig det, altså til propagandaføremål, er det nok skud forbi. Der er nogle smukke billeder, der er det herlige trick med de ordensbehængte herrers ankomst til Amalienborg, men fortæller filmen udlandet noget nyt